

အိမ်
လက်နက်

အပိုင်း (၁)

ဇလပ်နီ

"ဇလပ်နီ"

"ဘာလဲ"

"မုန့်စားမလား"

"အင်း"

"နင့်အဖေနဲ့ အမေရော"

နီက အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သူ စိုင်းအီကွမ်း အမေးကို ဆက်မဖြေမိဘဲ ဆွဲလက်စ ပုံလေးကိုသာ ဖယောင်းရောင်စုံလေးနှင့် အရောင်လေးတွေ ခြယ်နေမိသည် ။ မမဖြူက ကြုံရင်ကြုံသလို ရောင်စုံခဲတံလေးတွေ၊ ဖယောင်း ရောင်စုံလေးတွေ ဝယ်ပေးတတ်သည် ။ နီက ရိုးရိုး ခဲတံရောင်စုံထက်၊ ဖယောင်းရောင်စုံကို ပိုသဘောကျပါသည် ။ ဖယောင်းရောင်စုံထဲမှာ မှ မြင်း တံဆိပ် ဖယောင်းရောင်စုံကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည် ။ အရောင်လေးတွေက ခြယ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ စိုစိုလဲ့လဲ့နဲ့ သိပ်လှသည် ။ တခြားရောင်စုံတွေ ဆိုရင် ပြထားတဲ့ အရောင်ကတစ်မျိုး၊ တကယ်ခြယ်

လိုက်ရင် တစ်မျိုးနဲ့ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှသည် ။ ခဲတံရောင်စုံကို တော့ စိတ်အညစ်ဆုံး ဖြစ်သည် ။ အရောင်က မထွက်ရသည့် အထဲ ကျိုး လိုက်ရသည့် ခဲဆံကလည်း ခဏခဏ။

မမဖြူက စိတ်လိုလက်ရရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခဲတံ ချွန်ပေးတတ်ပေမဲ့၊ သုံးရသည် ထက် ချွန်ချိန်က ပိုများ နေသည့် ခဲတံ ကိုလည်း စိတ်ကုန်နေတတ်၏။ ဖယောင်းရောင်စုံလေးတောင် ကုန် တော့မည်။ မမဖြူ ဒီတစ်ခေါက် မေ့နေသလား မသိ။ ပူဆာရပေဦးမည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ကိုကိုလေး တစ်နှစ်ပြည့်အ တွက် ဆွမ်းချိုင့် သွားလှူနေသည် ။ နီ လိုက်ချင်သော်လည်း မမဖြူပါ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာမို့ နေခဲ့လိုက်ရသည် ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သုန် မှုန်နေသော၊ နီကိုလည်း လုံးဝမလိုက်စေလိုသော မေမေမျက်နှာကြီးကို ကြောက်မိ၍ ဖြစ်သည် ။

နီက ဆယ့်တစ်နှစ်၊ မမဖြူက ဆယ့်ရှစ်နှစ်။ ကိုကိုစိုင်းအီကွမ်းက မ မဖြူထက် တစ်နှစ်ကြီးသည် ။ အရပ်လည်း မမဖြူထက် သုံး၊ လေးလက် မ ပိုရှည်သည် ။ ကိုကိုစိုင်းအီကွမ်းရော၊ မမရော ချောကြလှကြသည် ။

မမဖြူက ပုံပြင်ထဲက စင်ဒရဲလားလေးလို ချစ်စရာသိပ်ကောင်း သည် ။ နီက မမဖြူကို သိပ်ချစ်သလို သိပ်လည်း အားကျသည် ။ မနာလိုလည်း ဖြစ်ရသည် ။ မေမေရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း နီထက် ပိုခံရသူဟု ထင်မိ သည် ။ နီကတော့ အဖေချစ်သမီး။ နီ ဘာပဲ လိုချင်လိုချင် ဖေဖေဆီမှာ သာ တောင်း ရသည် ။ ဖေဖေက နီ နှစ်ခါပူဆာစရာမလို။ မမဖြူကိုလည်း ဖေဖေချစ်မှာ မလွဲ။ မမဖြူက စာတော်သလို၊ နီထက်လည်း အများကြီး ပိုလှသူမဟုတ် လား။ မမဖြူက မေမေနဲ့ တူတယ်လို့ တော့ သူများ တကာတွေ ပြောကြသည် ။ နီမျက်စိထဲမှာ တော့ မမဖြူက မေ

မေ့ထက် ပိုချောပြီး မေမေနဲ့ မတူဘူးလို့ ထင်ပါသည်။ ။

မေမေကတော့ နို့ကို သိပ်မချစ်လှဘူး ထင်သည်။ ။ နို့ ဘာပဲလိုချင် လိုချင်၊ နို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းက မမဖြူဆီမှာ သာ ရှိနေလို့ ကတော့၊ မမအကျတွေကိုသာ ပေးတတ်စမြဲ။ မမဖြူနဲ့ နို့ အသက်တွေ ဘယ်လိုပဲကွာကွာ မမဖြူရဲ့ အကျတွေကိုသာ သုံးစွဲရသည်။ ။ ကွန်ပါဘူးလို့၊ ကျောင်းလွယ်အိတ်လို့ ကအစ၊ ထီးတို့ အဝတ်အစားတို့လိုအဆုံး။ မတော်ရင်တောင် မေမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည် သီတန်တာ သီပြီး ဆင်ပေးတတ်တာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ နို့ အနေနဲ့ ကလည်း မမဖြူအသုံးအဆောင်လေးတွေကို မျက်စိကျနေတတ်သူမျိုးမို့ ဘယ်အချိန် နီနဲ့ တော်လာလိမ့်မလဲ ဆိုပြီး စောင့်စား နေတတ်ခဲ့သူမျိုး ဆိုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ အဲဒါကြောင့် အကျတွေ ဘာတွေ မစဉ်းစား၊ ကြေးမများ နိုင်အားဘဲ နို့ကိုယ်တိုင်ကိုက ကျေကျနပ်နပ်ကြီး သုံးစွဲမိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

နို့သူငယ်ချင်းတွေက "နင့်အင်္ကျီလေးက လှလိုက်တာ၊ နင့်ကွန်ပါ ဘူးလေးက ချစ်စရာလေး စသဖြင့် ချီးကျူးလာလို့ ကတော့ နို့စိတ်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်လို့ မဆုံးတော့။ "အဲဒါ ငါ့အစ်မပေးတာလေ" ဆိုပြီး ကြွားရတာလည်း အမော။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတတ်တဲ့ အသစ်ကျပ်ချွတ် ကိုတော့ ဖေဖေဝယ် ပေးသော ပစ္စည်းများ ရတဲ့ အခါမှ ပြောဖြစ်သည်။ ။ မမဖြူရဲ့ အကျတွေကို သုံးစွဲရတဲ့ အခါမှာ ပျော်ရသလို၊ "ဒါက အသစ်ကျပ်ချွတ်လေ" လို့ ကြွားရတဲ့ အချိန်တွေမှာ လည်း နို့ ပျော်ပါသည်။ ။

မမဖြူ ပစ္စည်းလေးတွေက အကျဆိုပေမဲ့ သိပ်လှလွန်းသည် မဟုတ်လား။ ။ ဂါဝန်ဆိုလည်း ဖြူဖြူလွလွ ဇာအနားတွန့်ကလေး တွေနဲ့။ ဖိနပ်ကတော့ မတော်တော့ အကျမစီးရတတ်။ နို့ခြေထောက်လေးကလည်း

တကယ့်ကို သေးသေးကလေး၊ မမဖြူ အရွယ်ရောက်လျှင်လည်း မမဖြူ
ခြေချောင်းလေးတွေလို ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် လှလှလေးဖြစ်မှာ မဟုတ်
ဘူး ထင်ပါသည်။ ။ ပုတိုတို၊ ရုပ်ဆိုးဆိုး မျက်နှာကြီးတွေလို ခြေချောင်း
လေးတွေသာ ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်သည်။ ။

မေမေက အရင်ကတော့ မမဖြူကို ချစ်သလို၊ နို့ကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ။
အလိုလည်း လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။ တိတိကျကျဆိုရရင် ကိုကိုလေးမဆုံးခင် မ
နှစ်က နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ အထိပေါ့။

အဲဒီအချိန်တွေကတော့ မမဖြူအကျတွေကို ဆင်မြန်းပေးတယ်ဆို
ပေမဲ့လည်း နို့ကိုတော့ ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ။
နီရဲ့ အပျော်ရွှင်ရဆုံး အချိန်တွေပါပဲ။ နီ ကိုကိုလေးလို့ ခေါ်တဲ့
အသားညို ညို၊ ၀၀ကစ်ကစ်၊ ဖိုးသာထူးလေးနဲ့ တူလှတဲ့ ကိုကို "ထူးမြ
တ်ဘိုဘို" က နို့ထက် လေးနှစ်ကြီးပါသည်။ ။ နီနဲ့ အထက်အောက်လို ဖြ
စ်နေတော့ မမဖြူထက် နီနဲ့ အနေပိုနီးသည်။ ။ မမဖြူထက်လည်း နို့ကို ပို
ချစ်သူဖြစ်သည်။ ။

ပိုလည်း အလိုလိုက်တတ်သည်။ ။ နီ ဘာလေးပဲ လိုချင်လိုချင် ရအော
င် လုပ်ပေးတတ်သည်။ ။ နီရဲ့ မျက်ရည်ကျတာကို မကြိုက်သော သူတွေ
ထဲမှာ ကိုကိုလေးလည်း ပါသည်။ ။ ဖေဖေကတော့ ထိပ်ဆုံးက ဖြစ်သည်
။ တစ်ရက်မှာ ပေါ့။ နီဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်တော့တဲ့
တစ်ရက်။ သိပ်ကြေကွဲရတဲ့ တစ်ရက်။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတဖွယ် ကောင်း
သလို။ ကြေကွဲထိတ်လန့်ဖို့ လည်း ကောင်းလှသည်။ ။ တွေးလိုက်တာနဲ့
လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုတွေက နနယ်ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ နီရဲ့ နှလုံးသားနုနု
လေးကို နာကျင်မွန်းကျပ်၊ ထိတ်လန့်စေခဲ့ပါသည်။ ။ နီအတွေး
ရေယဉ်ကြောမှာ ညောင်ပင်သာ ရွာကလေးဆီသို့ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးဆင်း

သွားပြန်၏။

* * *

နီက ပန်းတွေအားလုံးထဲမှာ ဇလပ်ပန်း နီနီလေးတွေဆို သိပ်ချစ်လှ၏။ နီနှင့် အလှမ်းဝေးသော ပန်းကလေးလည်း ဖြစ်၏။

ချင်းတောင်တန်းကြီးနဲ့ မြူခိုင်းတွေ ဝေနေတဲ့ နောက်ခံမှာ ဇလပ်ပန်း နီနီလေးတွေများ ပွင့်နေတဲ့ ပုံလေးတွေ မြင်ရရင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်သံအစီအစဉ်တွေမှာ လာနေရင် နီ သိပ်သဘော ကျမိတတ်သည်။ ။ ရေခံမြေခံ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ရာသီဥတု ဘယ်လိုပဲကြမ်းကြမ်း ရဲရဲနီအောင် ပွင့်ပြနိုင်တဲ့ တောင်ဇလပ်ပန်းနီနီလေးတွေကို နီ သိပ်ကို ချစ်မိပါသည်။ ။

ဖေဖေပြခွဲဖူးတဲ့ ချင်းတောင်တန်းနဲ့ ဇလပ်ပန်းတွေ ရဲရဲနီအောင် ပွင့်နေတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး နီ ဇလပ်ပန်းနီနီလေးတွေကို သိပ်ကို သဘောကျခဲ့မိတာပေါ့။ ဖေဖေက ကျောင်းဆရာ ဆိုတော့ နေရာ၊ ဒေသစုံ အောင် ရောက်ဖူးသည်။ ။ ချင်းတောင်တန်းကိုတော့ ဖေဖေ သိပ်ချစ်ပုံပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ချင်းတောင်က သူနဲ့ သူ့တပည့်ပုံလေးတွေ ကြည့်ပြီး လွမ်းဆွတ်တမ်းတ နေတတ်တာကိုလည်း မကြာခဏ တွေ့ဖူးပါသည်။ ။

မမဖြူနာမည်က မမဇလပ်ဖြူ မို့လို့ ၊ နီကိုကျတော့ ဇလပ်နီလို့ ပဲ မှည့်ခဲ့တာပေမဲ့၊ နီကတော့ ဇလပ်နီဆိုသည့် နာမည်လေးကို သိပ်သဘောကျသလို၊ ဇလပ်ပန်း နီနီလေးတွေကိုလည်း သိပ်ကိုချစ်လှပါသည်။ ။

* * *

မနှစ်က သိပ်ကို ပူပြင်းတဲ့ နွေရာသီရက် တစ်ရက်မှာ ပေါ့။ နီတို့ မိသားစု ဖေဖေ ဇာတိရွာလေးဖြစ်တဲ့ "ညောင်ပင်သာ" ဆိုတဲ့ အညာရွာလေးဆီ အလည်သွားခဲ့ကြပါသည် ။ တစ်ခါမှ ခရီးဝေး... မသွားဖူးသေးတဲ့ သူမို့ နီအတွက်တော့ အရာရာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ အပြည့်ပါပဲ။ ရာသီဥတု ပူပြင်းလှတာကိုလည်း အမှတ်တရ ဖြစ်ရပါ၏။ မေမေက "သားတို့၊ သမီးတို့ ရေ၊ နှင့်အဖေတို့ ရွာ အလည်သွားမယ်ဟေ့" လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ရက်ကတည်းက မောင်နှမသုံးယောက် ပစ္စည်းတွေ ထည့်လို့ သိုလို့ မပြီးကြတော့။

အမှန်တော့ နီတစ်ယောက်တည်း ကသာ ယောက်ယက်ခတ်နေခဲ့တာပါ။ မမဖြူက စာဖတ်ဝါသနာပါတော့ သူကြိုက်တဲ့ ပုံပြင်စာအုပ်လေးတွေထည့်၊ အဝတ်ခပ်ပါးပါး လေးငါးစုံလောက် ထည့်ပြီး ပြီးသွားသည် ။ ကိုကို လေးကလည်း အစကတော့ ဂူးဝါးဂူးဝါးနဲ့ ပျော်နေခဲ့တာပါပဲ။ နောက်မှ ဖေဖေတို့ ရွာမှာ လျှစ်စစ်မီးမရှိတာကို သိသွားပြီး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည် မှာ ရယ်ချင်စရာ ကောင်းလှ၏။ ပါးစပ်ကနေလည်း Rap သီချင်းစာသားတွေ ရွတ်သလို ပတွတ်ပတွတ် ရွတ်နေခဲ့သည် ။

ကိုကိုလေးက ဂိမ်းအဆော့မက်သူဆိုတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဖေဖေကတော့ ပြောပါသည် ။ ဖေဖေအစ်မတို့ ကို မီးစက်နှိုးခိုင်းပြီး ဂိမ်းဆော့ရအောင် လုပ်ပေးမည်တဲ့ ။ ဒါလည်း ကိုကိုလေးမျက်နှာ လန်းမလာသေး။ မီးရဦးတော့ အင်တာနက်လိုင်းက ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ ဆိုပြီး ပြောသည် ။ မေမေက "သားငယ်ရေ၊ စိတ်လျော့လိုက်တော့ နှင့်အဖေတို့ ရွာ၊ အင်တာနက်လိုင်း မကောင်းတာ မေမေသိတယ်၊ ကြားတယ် မဟုတ်

လား၊ နင့်အဖေနဲ့ သူ့အစ်မ တွေ ဖုန်းပြောကြရင်တောင် ဟိုဘက်က မကြားရလို့ ဆိုပြီး နင့်အဖေမှာ အော်လိုက်ရတာ လိပ်ခေါင်းထွက်မတတ်ပဲ" ဆိုပြီး ပြောတော့ ကိုကိုလေး တစ်ယောက် ပိုလို့ တောင် စိတ်မပါတော့ပေ။ ဖေဖေတို့ ရွာ လိုင်းမမီချက်ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အပင်တွေ ပေါ်တက်ပြီး ဖုန်းပြောကြရတာတောင် ရှိသေးသည် တဲ့ လေ။

ဒါပေမဲ့လည်း ဖေဖေကို ကြောက်ရတော့၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း လိုက်ရတာပါပဲ။ ဂိမ်းဆော့သန်လှတဲ့ ကိုကိုလေးကို ဖေဖေကလည်း ကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်။ ဘယ်နေ့ အရိုက်ခံရမလဲမသိ။ ဖေဖေက တော်ရုံတန်ရုံ အနေ အေးလှပေမဲ့ ဖေဖေ စိတ်တိုတဲ့ အခါများ ဆိုရင်လည်း အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ဖေဖေက ရိုက်ခဲ၊ စိတ်ဆိုးခဲ့သည် ။

တစ်ခါက မမဖြူ ရည်းစားထားတာသိပြီး စိတ်တွေဆိုးနေခဲ့တာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ တစ်ပတ်လောက်ထိ မမဖြူကို စကားမပြော။ နောက် မမဖြူနဲ့ သူ့ရည်းစား ပြတ်သွားမှ စကားပြန်ပြောသည် ။ အဲဒီတုန်းက မေမေရော၊ နီတို့ ရော ကြောက်လိုက်ကြတာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲကြ။ ပုံမှန်ဆိုရင် မေမေက ဖေဖေထက် အများကြီးစွာပေမဲ့ ဖေဖေ တကယ် စိတ်ဆိုးတဲ့ အခါကျရင်တော့ မေမေတစ်ယောက် ကြောက်ရသည် ပါပဲ။

ကိုကိုလေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချည်သားဘောင်ဘီလေး သုံးထည် လောက်ထည့်၊ စွပ်ကျယ်လေး တစ်ထည် နှစ်ထည်ထည့်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေအိမ် လျှောက်သွားနေတော့သည် ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကိုပင် ဖေဖေတို့ ရွာအလည်လိုက်ခဲ့ကြဖို့ အဖော်စပ်နေသေးသည် ။ ကံဆိုးချင်တော့ ကိုကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြ။ ဖေဖေတို့

ရွာမှာ မီးမရှိဘူး ဆိုတာကြောင့် Power Bank ထဲမှာ ရော၊ ဖုန်းထဲမှာ ပါ ချာဂျင်အပြည့် သွင်းနေခဲ့၏။

မသွားခင်ရက်တွေက လိမ်ပိန်နေခဲ့သည့် ကိုကိုလေးမှာ တကယ် သွားသည့် နေ့လည်း ရောက်ရော သူက အရင်အစောကြီး နိုးပြီး၊ နီတို့ မ မဖြူတို့ ကို တစ်ပြန် ပြန်နှိုးနေသေး၏။ စပို့ရှပ်မိုးပြာရောင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ နက်ပြာရင့်ရောင်နှင့် စတိုင်က အလန်းစား။ နားကြပ် ကလည်း တပ်ထားလိုက်သေးသည် ။ ချက်ချင်းလက်ငင်း အူမြူးနေ သော ကိုကိုလေးကို ဖေဖေက အံ့သြနေပုံရသလို၊ ပျော်နေပုံလည်း ရသ ည့် ။ ဖေဖေမျက်နှာလေး လန်းရွှင် နေတော့သည် ။ ဖေဖေက သူ့ရွာလေး အကြောင်း တဖွဖွ ပြောနေတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ ခုလို မိသားစုဝင် တွေ ကလည်း တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေတော့ ပိုပျော်သွားပုံရသည် ။ ဖေဖေ ရွာပြန်မရောက်တာ မမဖြူ တစ်သက်တောင် ရှိပြီတဲ့ ။

ဖေဖေလည်း ကိုကိုလေးနှင့် အပြိုင် ဝတ်စားထား၏။ စပို့ရှပ် ပန်းနု ရောင်၊ စတိုင်ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်နှင့် နုပျိုလန်းဆန်းနေသည် ။ အ ရင်က အဖြူအစိမ်းနှင့် သာ မြင်နေကျမို့ ဖေဖေက သိပ်ကို ထင်ပေါ်နေ သည် ။ ပိုပြီးတော့လည်း ငယ်ရွယ်သွားသည် ဟု ထင်ရသည် ။ ခြေလှမ်း တွေ၊ စကား ပြောတာတွေကအစ အရင်ကထက် သွက်လက်နေတော့သ ည့် ။

မေမေကတော့ ပါတိတ်ဆင် ဗေဒါရောင်လေးနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေ ပါတော့သည် ။ နဂိုဖြူဝင်းသည့် အသားက ပို၍ ထင်းလာခဲ့သည် ။ လည် ပင်းမှာ လည်း တစ်ခါမှ မဆွဲဖူးသေးသည့် ခပ်ကြီးကြီး ဆွဲကြိုးကြီးတစ် ခု ဆွဲထားသည် ။ ဆွဲသီးက စပျစ်သီးပုံ ကျောက်စိမ်းဆွဲသီး။ မေမေအ သား ဖြူဖြူနှင့် မို့ တော်တော်လေးကို လှပါသည် ။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး မေကြီးရယ်၊ ရွာကလူတွေက မေကြီးတို့ ဒီ လိုဝတ်စားထားမှ ၊ ဖေကြီးတို့ မိသားစု အဆင်ပြေကြရှာတယ် ဆိုပြီး စိတ်ချမ်းသာကြမှာ လေ၊ အသိဉာဏ် နုန့်နဲ့ ကြတယ်လို့ တော့လည်း မတွေးရက်ပါဘူး၊ ဒါသူတို့ ရဲ့ ရိုးရှင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲလေးနဲ့ မြင်ရတော့ သူတို့ စိတ်ထဲမယ် ဖေကြီးတို့ မိသားစုကို စိတ်မပူဘူးဆိုရင် ဖေကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့။ သူတို့ ခမြာ ဖေကြီး ကျောင်းဆရာ စဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ဖေကြီးဆီက ဘာမှ မျှော်လင့်ခဲ့ကြ ရှာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်အငယ်ဆုံး၊ ညီအငယ်ဆုံးလေး အဆင်မှ ပြေပါ့ မလား ရယ်လို့ သာ စိတ်ပူပေးခဲ့ကြရှာတာ "

မေမေက နားလည်သလိုလေး ခေါင်းညိတ်ပြရှာသည် ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေစကားတွေ ကြားလိုက်ရမှ နီ မေမေဆွဲကြိုးကြီး ဝတ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို နားလည်လာသလိုရှိသည် ။ ရွာက ဖေဖေအမျိုးတွေ စိတ်ချမ်းသာ အောင် မေမေဆွဲကြိုးကြီးကို ဆွဲရသည် ပေါ့။ နီသာ ဆိုရင်တော့ ကိုယ် မဆွဲချင်တာကြီး ဆွဲမနေပါဘူး။ နီ သိသလောက်တော့ မေမေဟာ ဖေဖေ ပြောသမျှ နားထောင်တတ်သည် ။ မေမေက ဖေဖေကို သိပ်ချစ်သည် ထင်ပါရဲ့ ။ နီဆိုလည်း ဖေဖေကို ချစ်တာမို့ ဖေဖေပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့သည် ချည်းသာ။

မမဖြူက နံ့သာရောင် ချည်သားဝါဝန်လေးနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလှသည် ။ နီလည်း မမဖြူဆီက ရထားသည့် အဖြူရောင် ချည်သားဝါဝန်လေးသာ ဝတ်ထားလိုက်သည် ။ "ကားပေါ်ရောက်ရင် အေးမှာ နော် အနွေးထည်တွေ ယူထားကြ" ဆိုတဲ့ မေမေ့စကားကြောင့် မဝတ်ထားကြပေမဲ့၊ လက်ထဲမှာ အနွေးထည်လေးတွေကိုယ်စီနှင့် ။

ဖေဖေနှင့် မေမေက တစ်ခုံ၊ မမဖြူနှင့် နီက တစ်ခုံ၊ ကိုကိုလေး က

တော့ နို့နောက်မှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက်နှင့် ထိုင်ရသည်။ တစ်လမ်းလုံး အငြိမ်မနေဘဲ၊ အနောက်ကနေ နို့ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၊ မမဖြူကို စလိုက် လုပ်နေတော့သည်။ မမဖြူက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ပြန်မလုပ်ပေမဲ့ ၊ နီကတော့ ပြန်ပြန်အော်တာမို့ မေမေက နှစ်ယောက်စလုံးကို သတိလာပေးသွားသည်။ ။ "ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ချင်လို့လား၊ နောက်တစ်ခါ အသံထွက်ကြည့်" တဲ့။ ။

နီကသာ ငြိမ်ကုပ်သွားပေမဲ့ ကိုကိုလေးတစ်ယောက်ကတော့ စမြဲနောက်မြဲပင်။ မေမေနှင့် တိုင်မယ်ပြောလည်း မရ၊ ဖေဖေနှင့် တိုင်မယ်ပြောလည်း မရနှင့်။ ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ စသမျှ နို့မှာ တိုးတိုးကလေးသာ ပြန်ပြောရတော့သည်။ ။ နီမှ အိမ်မပြန်ချင်ဘဲလေ။ အဲဒီကိုကိုလေးတစ်ယောက် ဖေဖေရွာရောက်မှ သိမယ် ဆိုပြီး တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ။

တေးမှတ်လို့ တောင် မဆုံးသေး၊ နို့စောင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းလျှောကျသွားရတာမို့ "ဟာ" ဆိုပြီး အသံအကျယ်ကြီး ထွက်သွားရတော့သည်။ ။ ဩော်... လက်စသတ်တော့ ကိုကိုလေးကိုး။ ဟော မေမေပါ မြင်သွားပြီ။ သွားပြီ နီတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ။

"ထူးမြတ်ဘို့ဘို့"

ဖေဖေဆီက အသံဩဩကြီးကြောင့် ကိုကိုလေးတစ်ယောက် တုန်တက်ပြီး ငြိမ်ကုပ်သွားတော့သည်။ ။ ဖေဖေကိုကျ ကြောက်လိုက်တာ ဖင်တုန်နေသည်။ ။ နာမည်လေးပဲ ခေါ်ရသေး။ နည်းတောင် နည်းသေးသည်။ ။

မေမေ့ကိုကျ နည်းနည်းမှ ကြောက်ပုံမရ။ နာရီဝက်လောက်နေတော့ ကိုကိုလေးဆီက ဟောက်သံ တခူးခူး ထွက်လာတော့သည်။ ။ နို့မျက်

တောင် တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မျဉ်းစပြုလာပေပြီ။ ဘီစစ်သော ကံထားလို့ များ လား မသိ။ မေမေတို့ မမ တို့ လည်း သောက်တာပါပဲ။ လမ်းဘေးမြင်ကွင်း တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း နို့မြင်ကွင်းထဲကနေ ပျောက်ကွယ် သွားကြတော့သည် ။

* * *

ဖေဖေရွာလေးက ချောင်းလေးဘေးမှာ မို့ ပျော်စရာတော့ ကောင်း လှပါသည် ။ အိမ်ခြေလည်း သိပ်မများ ။ ဖေဖေ ပြောတာတော့ အိမ်ခြေ နှစ်ရာ ကျော်ကျော်လေးသာ ရှိသည် ဆိုလားပဲ။ နို့ကို ပြောပြတာတော့ မ ဟုတ်။ မမဖြူမေး၍ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ရွာအဝင်တွင် သစ်သား တိုင် နှစ်ခုနှင့် သံချေးတက်နေသော သံပြားကြီးတစ်ခုရှိပြီး၊ ထိုသံပြားကြီးပေါ်တွင် "ညောင်ပင်သာရွာမှ ကြိုဆိုပါ၏ " ဟူ၍ ရေး သားထား၏။ ဖေဖေ လက်ရေးနှင့် ပင် တူသေး၏။ ဖေဖေ လက်ရေး လေးတွေ ကလည်း အဲဒီလို ရှည်ရှည် စောင်းစောင်းလေးဖြစ်သည် ။ " ဖေဖေ အဲဒါ ဘာနဲ့ ရေးထားတာလဲဟင်" ဆိုတော့ "သင်္ဘောဆေး" ဟူ၍ ခပ်တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေသည် ။

သင်္ဘောပေါ်ကရတဲ့ ဆေးမို့များ သင်္ဘောဆေးလို့ ခေါ်လေသလား ဟု နီ တွေးနေမိသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တော့ ဆက်မမေးဖြစ်တော့။ ဖေဖေတို့ ရွာက မြေကြီးလေးတွေက မွေးနေသလိုရှိသည် ။ ကိတ်မုန့်လို မွေးတာ လည်း မဟုတ်၊ ကြက်သားကြော်လို မွေးတာလည်း မဟုတ်၊ ရေမွှေးလို မွေးတာလည်း မဟုတ်ပြန်ပါ။

"မမဖြူ မြေကြီးလေးတွေက မွေးနေသလိုပဲနော်" လို့ မနေနိုင် မထိုင်

နိုင် နီဆိုတော့ မြေသင်းနဲ့လို့ ပြောရတယ် နီကလေးရဲ့ ဟု ပြန်ပြောပြ သည် ။

မမဖြူက သိပ်တော်သည် ။ နီ မသိတာတွေ အကုန်လုံး မမဖြူကို မေး၍ ရသည် ။ ရွာအဝင်က ဆိုင်းဘုတ်နှင့် ဖေဖေတို့ အိမ်လေးက သိပ် မဝေး။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်ရောက်မှ ကောက်ဝါးခဲ့သည့် နီပါးစပ်ထဲ က ပီကေ လေးပင် အချို့မကုန်သေးဘဲ ဖေဖေတို့ အိမ်လေးဆီ ရောက်သွားသည် ။ ဖေဖေက မရောက်သေးခင် ကတည်းက ဟိုဟာ ဖေ ဖေ ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးလေ ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသည် ။

ဖေဖေငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ အိမ်လေးတဲ့ ။ ခြေတံရှည်အိမ်လေး ဖြစ် သည် ။ ထရံကာ၊ ဝါးကပ်မိုးလေး ဖြစ်သည် ။ ဖေဖေအိမ်လေးက တော် တော်လေး အေးသည် ။ အပင်တွေလည်း အများကြီးရှိသည် ။ အိမ်ဝန်း လေးထဲမှာ သဲတွေလည်း အများကြီး။ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်တော့ တော်တော် လေး အေးတာကို တွေ့ရသည် ။ ဖေဖေ သိပ်ပျော်ခဲ့မည် ထင်သည် ။ နီ တောင် ခုမှ ခဏလေး ရှိသေး။ ဖေဖေအိမ်လေးကိုချစ်သည် ။ ဖေဖေအိမ် ဝန်းကလေး ထဲ လျှောက်သွားကြည့်ရတာကို ပျော်လှသည် ။ ငှက်ပျောပ င်တွေ၊ သင်္ဘောပင်တွေ အများကြီးရှိသည် ။

နီတို့ လာမှာ ကို ကြိုသိထားကြသည် ထင်သည် ။ နီတို့လိုအရွယ် တွေရော၊ ကြီးတဲ့ သူတွေရော မကြီးမငယ်တွေရော၊ ကလေးခါးထစ်ခွပြီး လာကြတဲ့ သူတွေရော ဖေဖေအိမ်လေးပေါ်မှာ အပြည့်။ အိမ်ကလေး ပြိုကျသွားမှာ ပင် ကြောက်ရသေးသည် ။ နွားထိုးကြီးမှာ ကတည်းက လာကြိုကြ တဲ့ သူတွေကိုက ဆယ်ယောက် လောက် ရှိသည် ။ ဆိုင်ကယ်တွေရော၊ လှည်းတွေရောနှင့် လာကြိုကြသ ည် ။ ကိုကိုလေး တစ်ယောက်ပင် ပျော်လို့ ရွှင်လို့ ။ လှည်းနောက်ကနေ

လိုက်လာခဲ့ရင်း ဝူးဝါးဝူးဝါးတွေ အော်နေခဲ့သည်။ ။

နွားလှည်းစီးရတာ ခုမှ ပထမဦးဆုံးဆိုပေမဲ့ နီလည်း ပျော်ပါသည်။ ။ လှည်းစီးရတာ ဆိုင်ကယ်တွေ ကားတွေစီးရတာနှင့် မတူ။ လှည်းလမ်း အနိမ့်အမြင့်အပေါ် လိုက်ပြီး လူကလည်း ယိမ်းထိုးနေသည်။ ။ လမ်း ကောင်းတဲ့ နား ရောက်ရင်လည်း ငြိမ့်တာပါပဲ။ လှည်းပေါ်ကနေ တောင် ယာ တွေဘက် ငေးလို့ ရသည်။ ရှုခင်းတွေကြည့်လို့ ရသည်။ ငှက်က လေးတွေ မြင်ရသည်။ ။ တခြား ဆိတ်တွေ၊ နွားတွေ အုပ်လိုက်သွားနေ တာလည်း မြင်ရ သည်။ ။ နီအရွယ်လို ကောင်လေး တစ်ယောက်တည်းနှင့် နွားအုပ်ကြီးကို ထိန်းနေတာ မြင်ရတော့ အံ့သြမိသည်။ ။ နီဆို အိမ်က ကြောင်လေး တစ်ကောင်တည်းတောင် နိုင်တာမဟုတ်။ သူ ပြန်ကုတ်ခြစ်တာ အမြဲခံရသည်။ ။

ဖေဖေအိမ်ဝန်းကလေးထဲ ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ "မြင့်နိုင်၊ နင့် သား သမီးတွေက အချောအလှတွေ ပါလားဟဲ့၊ အသားတွေကလည်း ဖြူချက် တော်၊ ဆိုက်တွေ ဂိုက်တွေကလည်း မသေးကြဘူးဟဲ့"

ဖေဖေအစ်မ ဒွေးလေးကျင်မြဆိုသူက အားပါးတရ ဆိုသည်။ ။ ဒွေး လေးကျင်မြက ချည်လုံချည် ခပ်ထူထူကို၊ ဒူးအထက် ခပ်တိုတိုနှင့် ခပ် စောင်းစောင်း ဝတ်ထားသည်။ ။ မျက်နှာမှာ လည်း သနပ်ခါးတွေ ထူပိန်း နေအောင် လိမ်းထားသေး၏။ ခေါင်းကိုတော့ သစ်သားဘီးကြီး တစ်ချောင်း ထိုးစိုက်ထားပြီး ဆံထုံးကြီး ထုံးထားသည်။ ။ ဒွေးလေးကျင်မြ ဆံပင်တွေက တော်တော်လေး မည်းနက်ပြီး၊ ဆံထုံးကြီးကလည်း ပျားအုံကြီးတစ်အုံလို ကြီးမားလှသည်။ ။ အင်္ကျီက တော့ ချည်ထည်ခပ်ပါးပါး အပွင့်နပ်ကလေးတွေ ပါသော အဖြူခံပေါ် မ ရမ်းပွင့်ကလေးတွေ ပါသည့် ရင်စေ့အင်္ကျီလက်တို ကလေး ဖြစ်သည်။ ။

"ဖအေ၊ မအေချောတာကိုး အစ်မရ"

"တော်စမ်းပါတော်၊ ငါ့ယောက်မတူလို့ ပါ၊ မင့်တူလို့ ကတော့ မည်း သည်းနေမှာ ပေါ့"

ဒွေးလေးကျင်မြ စကားကြောင့် ဖေဖေက တဟားဟားနှင့် သဘော တွေ ကျနေတော့သည်။ ဒွေးလေးကျင်မြက မလှပေမဲ့၊ ချစ်စရာကောင်း သည်။ ရယ်စရာရှိလည်း ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး အားပါးတရ ရယ်တတ်သလို စကားပြောလျှင်လည်း အကျယ်ကြီး။ နီက စားပွဲပေါ်က မုန့်တွေကြည့်ပြီး သွားရည်တွေ ကျနေရသည်။

စာကလေးကြော်ကြီးတွေက ကြွေပန်းကန်ပြားအရွယ် အကြီးကြီး တွေ ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်သုပ်တွေလည်း ပါသည်။ မြေပဲဆန်ကြော်၊ ထန်းလျက်၊ ကန်စွန်းဥပြုတ်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ စသဖြင့် စုံလှသည်။ လက်ဖက်သုပ်ကလေး စားလိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းကလေး သောက်လိုက်နှင့် ကိုကိုလေး တစ်ယောက်လည်း သာယာလို့ နေပါ၏။ လက်ဖက်သုပ် ကလေးက တော်တော် စားကောင်းသည်။ ခရမ်းချဉ်သီးဖတ် အကြီးကြီးတွေနှင့်။ တညင်းသီးပြုတ် တွေလည်း ပါသည်။ ချင်းတွေလည်း ပါသည်။ နောက် ဘာရွက်မှန်း မသိရသည့် အရွက်တွေလည်း ပါသ ည်။ နှမ်းစေ့လေးတွေလည်း ပါသည်။ စားလို့ တော့ တော်တော်ကောင်းသည်။

* * *

ဖေဖေတို့ အိမ်ကလေးထဲမှာ စားကြသောက်ကြသည်။ ဟင်းတွေက

လည်း စားလို့ ကောင်းလိုက်တာဆိုတာ။ တညင်းသီး ဝက်သားချက်၊ ချဉ်
ပေါင်ရွက် ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငရုတ်သီးကြော်၊ ငါးပိဖုတ်၊ အဝေရာရွက်ပြုတ်
တို့ ။ နီက နာမည်တွေ မသိတာမို့ ပန်းကန်လေးတွေ လက်ညှိုးထိုးပြီး
ဒွေးလေးကျင်မြကို မေးရသည် ။ ဒွေးလေးကျင်မြက နို့ခေါင်းလေးကို ပွ
တ်ပြီး "ဟော ဒါက အဝေရာရွက်တော်၊ ဟောဒါကတော့ ငရံ့ပတူရွက်
တော်၊ နည်းနည်း တော့သက်တယ်" ဟူ၍ ပြုံးပြုံးကြီး ပြောပြသည် ။ သ
က်တယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲဆိုတော့ "ခါးတာကို ပြောတာပါ
တော်" ဟူ၍ ပြောပြ၏။ နီ သူ စကားပြောတာကို ဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိ
ပေ။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ငရုတ် သီးကြော်က လွဲရင် ကျန်တဲ့ ဟင်းတွေက နီ
ခုမှ စားဖူးတာ ဖြစ်လေသည် ။

ဗိုက်ဆာဆာနှင့် မို့လား မသိ၊ စားလို့ ကောင်းချက်ဆိုတာ။ ညနေပင်
မရောက်သေး၊ ညစာအတွက် လာခေါ်ကြသည့် အိမ်တွေကလည်း
အများကြီး။ ဟင်းတွေ အရင်ကြည့်ပြီး လိုက်လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ
ဟု တွေးမိသည် ။

"မလာရင် တစ်သက်လုံးအပြတ်ပဲတော်" ဆိုတာချည်းပဲ။ ဖေဖေတို့
ရွာက လူတွေက ဖေဖေရွာလေးလိုပဲ။ ချစ်စရာကောင်းကြသည် ။ သ
ဘောကောင်း ဖော်ရွေကြသည် ။ နီတို့ မောင်နှမတွေ ကိုလည်း
မျောက်ကြည့်သလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည် ။ နီတို့ ကို ကြည့်လိုက် သူတို့ အ
ချင်းချင်း တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောလိုက် လုပ်နေကြသည် ။ သူတို့
ဘာတွေပြောနေကြသလဲ ဆိုတာ နီလည်း သိချင်လိုက်တာ။ နီက နီကို
ကြည့်သမျှ လူတွေကို ရယ်ပြလိုက်တော့ သူတို့ တွေ ရှက်သွားကြသည်
ထင်သည် ။ ခေါင်းတွေ ငုံ့သွားကြသည် ။ ရှက်စရာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့်
ရှက်နေကြသောကြောင့် နီလည်း ထပ်မရယ်ပြ ဖြစ်တော့ပေ။

စားပြီးသောက်ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေက စကားဆက်ပြော
ကြပေမဲ့၊ နီတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ကတော့ သရက်ပင်အောက်က ကွ
ပ်ပျစ် ကြီးပေါ်မှာ ဒွေးလေးကျင်မြပေးသည့် ချည်ထည်ကြီးတွေ ခင်းပြီး
တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြသည်။ ။ အိပ်ရာနိုးကြတော့ နေပင် အတော်
စောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ဒွေးလေးကျင်မြက နိုးလာရင်ချိုးဖို့ ဆိုပြီး ကြွေ
အင်တုံ သုံးလုံးထဲမှာ ရေအပြည့်ခပ်ထားပေးသည်။ ။ ဖေဖေတို့ အိမ်က
ရေတွင်း အဝန်းအဝိုင်းလေးက သေးသေးလေးရယ်။

ဒွေးလေးကျင်မြ ပြောတာတော့ "ပိုက်တွင်း"တဲ့။ ။ အထဲက ထွက်လာ
တဲ့ ရေပုံးလေးကလည်း သေးသေးလုံးလုံး ရှည်ရှည်မျောမျော ဖြစ်သည်
။ ချောင်းမှာ ချိုးချင်လှပေမဲ့၊ မမဖြူက အသားမည်းမှာ စိုးတာကြောင့် အိ
မ်မှာ သာ ချိုးသည်။ ။ နီလည်း အိမ်မှာ ပဲ ချိုးလိုက်သည်။ ။ ရေချိုးလိုက်
တော့ တော်တော်လေးတော့ နေလို့ ကောင်းသွားသည်။ ။ ငြီးစိစိကြီး မဖြ
စ်တော့။ ။ အညောင်းတွေပါ ပြေသွားသည်။ ။ ကိုကိုလေးကတော့ ဒွေး
လေးကျင်မြ ယောက်ျားနှင့် ချောင်းမှာ သွားချိုးသည်။ ။

* * *

ရွာထဲ သွားလည်ရသည် မှာ လည်း ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ။
လမ်းမှာ သာ ပူပေမဲ့ အိမ်တွေထဲ ရောက်သွားရင်တော့ အေးပါသည်။ ။
ဘယ်လောက်လည်လည် မဝနိုင်ဖြစ်မိသည်။ ။

မာလကာပင်၊ ဩဇာပင်တွေ သိပ်ပေါ်သည်။ ။ သပြေပင်တွေလည်း
ပေါ်သည်။ ။ သပြေရွက်က တော်တော်အရွက်ကြီးပြီး လှလည်း လှသည်။ ။
ကျောက်မဲမှာ မေမေဘုရားတင်သည့် သပြေပန်းနှင့် မတူပေ။ ဒီက

သပြေသီးက စားလို့ လည်း ရသည် တဲ့ ။ စားဖူးချင်လှသည် ။ ဝါဆို၊ ဝါ
ခေါင်မှ စားရမှာ ဆိုတော့ နီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည် ။
အဲဒီအချိန်ရွာလေးကို အလည်ပြန် လာရရင် သိပ်ကောင်းမည်။ နီ အကြို
က်ဆုံးကတော့ ဆီးထန်းလျက် ချဉ်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ထန်းရည်ချိုပင်။ ဖေ
ဖေကတော့ ထန်းရည်ခါးပိုကြိုက်သည် တဲ့ ။ ထန်းရည်ခါးက လယ်ကြွ
က်ကြွပ် ကြော်လေးနဲ့ ဆို သိပ်အရသာရှိသတဲ့ ။ ပြောပြီး မကြာ ဖေဖေင
ယ်သူငယ်ချင်းတွေက ထန်းရည်ခါးနဲ့ လယ်ကြွက် ကင်လာပေးတော့ ဖေ
ဖေတစ်ယောက် ပြုံးသွားလိုက်တာများ ကောင်းကင်က ဖိုးလမင်းကြီးလို
ချစ်စရာ ကောင်းလှ၏။ ချက်ချင်းပင် ထသောက်၏။ သောက်ရင်း တန်း
လန်းလည်း "ထန်းပင်ကျရေ၊ ထန်းပင်ကျရေ၊ ချိုတမြေမြ... ခါး..." ဆိုပြီး
တော့လည်း ဆိုလိုက်သေး၏။ ဖေဖေ သိပ်ပျော်နေပုံရသည် ။ ကျောက်မဲ
မှာ တုန်းက မျက်နှာထက် ပိုနေသည် ။ ပိုလည်း ပြုံးနေသည် ။ ဖေဖေ
က ဆိုရုံနဲ့ တင် အားမရသေးဘဲ၊ ဖေဖေငယ်ငယ်တုန်းက ရည်းစားဟော
င်း အကြောင်းတွေပါ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာမို့ မေမေနှင့် ရန်တွေဖြ
စ်ကြ၏။ အိမ်ရောက်တော့ မေမေက စကား ပြန်မပြောတော့ဘဲ
အစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွားသည် ။ ဒွေးလေးကျင်မြ ပြောပြသောကြောင့်
ဖေဖေ ရည်းစားဟောင်း ဆိုသူကို တွေ့ရသည် ။ ခုထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ
အပျိုကြီး လုပ်နေသည် တဲ့ ။ နီ ကြည့်တာဖြင့် အသားမည်းကြုတ်ကြုတ်
၊ ပိန်လို့လှီနှင့် မေမေခြေဖျားတောင် မမီဘူးထင်သည် ။ မနက်လင်း
တော့ ဖေဖေတစ်ယောက် မေမေကို ပြန်ချော့နေလေ၏။

"ထန်းရည်မူးတော့ ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုတာ သိပ်မှန်သတော်" ဆိုပြီး ဒွေး
လေးကျင်မြက မကြားတကြား ဆို၏။ မေမေက ဖေဖေအား မျက်စောင်း
ကြီးသာ ပိတ်ထိုးနေတော့သည် ။

ဒီနေ့မနက်တော့ ဒွေးလေးကျင်မြလက်ရာ တောပုစွန်လုံး ချဉ်စပ်ဟ

င်းနှင့် မနက်စာ စားကြသည် ။ ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ချက်တာဟု ဒွေးလေးကျင်မြက ဆိုသည် ။ ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီး ဆိုတာကို မြင်ဖူးအောင်ကြည့်သည် ။ ကိုင်းထဲတွင် ဒွေးလေးကျင်မြ ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ ကိုင်းထဲ ဆိုတာကိုလည်း ရောက်ဖူးအောင် လိုက်သွားလိုက်သည် ။ ကိုင်းထဲက အပြင်မှာ ထက် ပိုအေးပြီး ပိုနေလို့ ကောင်းသည် ။ ကိုင်းထဲက ရေတွင်းကျ တစ်မျိုး။ သစ်သားကိုင်းလို ဟာကြီးနှင့် ရေခပ်ရသည် ။

တောပုစွန်လုံးလေးတွေကို ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီးလေး တွေနဲ့ ခပ်စပ်စပ် ချက်တာကိုတော့ နီလည်း ခံတွင်းတွေလှပါသည် ။ နောက် ငရံ့ပတူရွက်သုပ်နှင့် မန်ကျည်းဖူးချဉ်သုပ် ကိုလည်း ကြိုက်လှသည် ။ ပဲဆီစစ်စစ်ကလေးနှင့် သုပ်ထားတာမို့လားမသိ၊ ပဲဆီနံ့လေးမွှေးနေပြီး တော်တော်လေးကို စားကောင်းလှသည် ။ အချိုမှုန့်လည်း မပါဘဲနဲ့ ကို စားလို့ ကောင်းလှတာ ဖြစ်သည် ။

ရေသိပ်မနက်လှတဲ့ ချောင်းလေးကိုတော့ နီ အချစ်ဆုံးဖြစ်ပါသည် ။ ပူအိုက်လှသည့် ဖေဖေတို့ ရွာလေးမှာ ဒီချောင်းကလေး ရှိနေလို့ သာပေါ့လို့ လည်း အတွေးကလေး ဝင်ရသည် ။ နို့မဟုတ်လို့ ကတော့ အဲယားကွန်းမရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ ဖေဖေတို့ ရွာလေးမှာ နီ ဆက်နေနိုင်မည် မထင်။ သို့ပေမဲ့ သရက်ပင်ကြီးတွေ၊ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ အောက်မှာတော့ အေးအေးလူလူ ရှိပါသည် ။

ဖေဖေတို့ ရွာက လူတွေပြောပြတာတော့ ဖေဖေတို့ ရွာက မကျဉ်းမကျယ်လှသည့် ချောင်းလေးက တစ်နှစ်ကို အနည်းဆုံး မစားပါဘူး ဆိုရင် တောင် တစ်ယောက်လောက် ကတော့ ပုံမှန် လူစားတတ်သတဲ့ ။ ရွာက လူတွေ ပြောနေကြတာ ကြားပြီး ကြောက်သလိုတော့ ရှိသား။

အထူးသဖြင့် ကိုကိုလေးတို့ အရွယ်တွေ ပြောနေကြတာ ဖြစ်သည်။ ။
စားတဲ့ အခါများ ဆိုရင်လည်း ရွာခံလူတွေထက် ဧည့်သည် တွေဆို ပိုကြို
က်တတ်သတဲ့ ။ ပြောနေကြတာကြီး ကလည်း ချောင်းကြီးကပဲ ဘီလူး၊
သရဲဝင်စီးနေသလိုလို၊ ကျောချမ်းပါဘိတော့။ ကိုယ်ကလည်း ဧည့်သည်
ဆိုတော့ စိတ်ထဲမယ်၊ ငါ့ကိုများ စားလေမလား ဆိုပြီးတော့လည်း ကြော
က်မိရသေး။ "ကိုကိုလေး နီတို့ ကိုများ စားချင်နေသလား မသိဘူးနော်"
လို့ နီ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ဆိုလေတော့ ကိုကိုလေးတစ်ယောက်
တဟားဟား သဘော ကျမဆုံး ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ။ အဲဒီကိုကိုလေး
ဟာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိ၊ နီ ကြောက်လို့
ရွံ့လို့ ပြောမိတဲ့ စကားတွေကို သူက အားပါးတရ ရယ်မောစရာလား
နော်။

* * *

ကြားခါစက ကြောက်မိသလို ရှိခဲ့သည့် လူစားခြင်းကိစ္စက၊ မေမေ
ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လာ၏။ နောက်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ မနေတော့။
ခုများ ဖြင့် နီတစ်ယောက် လူစားတာ၊ မစားတာကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ
တော့ပြန်ပါ။ အဲဒါထက် အိမ်တကာ၊ ကျောင်းတကာ လှည့်ပြီး
မုန့်စားရခြင်းကိုသာ သဘောတွေ ကျနေရတော့သည်။ ။ ကိုကိုလေးနှင့်
တော့ အသွားဆုံးဖြစ်သည်။ ။ မမဖြူက သူ့ဘာသာ စာအုပ်သာ ဖတ်နေ
တတ်သည်။ ။ ကျောင်းတကာသာ ဆိုရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက တစ်
ရွာလုံးမှာ မှ နှစ်ကျောင်းလားရှိသည်။ ။

မြောက်ပိုင်းမယ် တစ်ကျောင်း၊ တောင်ပိုင်းမယ် တစ်ကျောင်း၊ ကျော

င်းနာမည်တွေ ရှိကြပေမဲ့၊ အရပ်ဒေသအပေါ် အခြေခံပြီး တောင်ကျောင်း၊ မြောက်ကျောင်း လို့ သာ အလွယ် ခေါ်ကြတော့သည်။ ကြားရသလောက်တော့ တစ်ကျောင်းနဲ့ တစ်ကျောင်းလည်း တည့်တည့် ရှုရှု မရှိကြသလို၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေလည်း အချင်းချင်း မတည့်ကြဘူး တဲ့ လေ။ မနွေက ဒွေးလေးကျင်မြ ပြောတာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒကာ၊ ဒကာမဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်ကို နီ နားမလည်တာမို့ ကိုကိုလေးကို မေးကြည့်ရသည်။ "ဒကာ၊ ဆိုတာ ယောက်ျား၊ ဒကာမဆိုတာ မိန်းမ" ဟူ၍ ကိုကိုလေးက ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

ဖေဖေတို့ အိမ်ကိုပဲကြည့်၊ တောင်ပိုင်းမှာ ရှိပေမဲ့၊ မြောက်ကျောင်းက ဦးဝိစိတ္တကိုသာ ကိုးကွယ်ကြသည်။ အနီးအနားက ကျောင်းက ကျောင်း မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ။ အနီးအနားက ကျောင်းဆို အိမ်က ထွက်လိုက် တာနဲ့ လမ်းကလေးသာ ခြားသည်။ ဘုန်းဘုန်းကို မျက်နှာ မပူကြဘူး လားမသိ

ပေါင်။ နီတောင် တောင်ကျောင်းက ဘုန်းဘုန်းကြီးကို တွေ့မိလျှင် အားနာမိတာ အမော။ နီ့ကိုတွေ့တိုင်း ဘုန်းဘုန်းကြီးက အမြဲပြုံးပြသည်။ နီသာ ဘုန်းဘုန်းကြီး နေရာဆို နီလိုလူကို ပြုံးပြမနေပေါင်။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့် ကျောင်းနားနေပြီး၊ ကိုယ့်မလှူတဲ့ သူတဲ့ ပြုံးပြမနေနိုင်ပါဘူး။

နီကတော့ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကြီးတွေ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးတဲ့ တလုံ မန်ကျည်းသီး လှလှလေးတွေကို မက်မောလှသည်။ မန်ကျည်းသီးလို ကွေးကွေး ကောက်ကောက် ပေမဲ့ ရိုးရိုးမန်ကျည်းသီးထက် ပိုလှသည်။ အစိမ်းဆိုလျှင် အရသာဖန်တွတွ နိုင်ပြီး၊ အရောင်ကလည်း စိမ်းနေပေမဲ့၊ မှ ညှိတဲ့ အခါ အစိမ်းရောင် အခွံပေါ်မှာ ပန်းရောင်

လေးတွေ သန်း လာပြီး၊ ချစ်စရာကောင်းလှသည် ။ အထဲက အသားက
လည်း အဖြူရောင်လေးကနေ ပန်းရောင်သန်း လာပြီး အရသာလည်း
ချိုလာသည် ။ အပင်ကတော့ ကန္တာရပင်နဲ့ ဆင်သလိုရှိပြီး ဆူးလည်း ပါ
သည် ။

ညနေဆို ချောင်းကလေးမှာ ကိုကိုလေး လုပ်ပေးသည့် စက္ကူလှေ
လေးတွေ မျှောလိုက် ရွာသူရွာသားတွေ ငှက်ပျောတုံးတွေ ဖက်ပြီး ရေ
ဆော့နေကြတာ ငေးလိုက်။ သရက်သီးစိမ်းတွေ ခူးပြီး အသင့်စားငါးပိ
ဘူးလေးနှင့်

တို့ စားလိုက်နှင့် မို့ အိမ်ပြန်ရမည့် ရက်ကိုပင် မရောက်ချင်သေး။
ချောင်းလေးထဲက ကြေးတွန်းကျောက်တွေ စုရတာလည်း အမော။
ကြေးတွန်းကျောက်တွေ အများကြီး သယ်သယ် လာတတ်တဲ့ နီကို မေ
မေက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ပြီး ကြည့်တတ်ပေမဲ့၊ ကိုကိုလေးက ပြုံးစိစိ
ကြည့်နေတတ်သည် ။

ပြောသေးသည် ။ "ရေချိုးပျင်းတဲ့ သူက ဘယ့်နှယ် ကြေးတွန်းခဲတွေ
စုနေတာတုံး" တဲ့ လေ။ ရှက်ရှက်နှင့် နီ နှုတ်ခမ်းကြီး ထော်လာလျှင်
တော့ တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မော နေလေတော့၏။ အဲဒီထက် စ
နောက်လာလျှင်တော့ နီက ကြေးတွန်း ကျောက်ခဲတွေနှင့် လိုက်ပေါက်မိ
တော့သည် ။ သို့သော် အပြေးမြန်လှသည့် အပြင်၊ အရှောင်အတိမ်းပါ
ကောင်းသည့် ကိုကိုလေးကို နီ တစ်ခါမှ မှန်အောင် မပစ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ဖေ
ဖေကတော့ သူ့ရွာလေးနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည့် နီကို သဘော
တွေ ကျနေခဲ့သည် ။

"ဒါမှ ဖေဖေသမီးငယ်လေး" ဆိုပြီးတော့လည်း ကြုံးဝါးနေသေးရဲ့ ။
မမဖြူကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဖေဖေရွာလေးမှာ နေပျော်သည် လည်း မ

ဟုတ်၊ မပျော်ဘူးလည်း မဟုတ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကလေးသာ နေနေ၏။ ဘယ်မှ လည်း မသွားဘဲ ဝတ္ထုစာအုပ်လေး တစ်အုပ်နှင့် သာ အချိန်တွေ ကုန်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ။

မေမေလည်း ထိုနည်း၎င်းပါပဲ။ မေမေက ရန်ကုန်သူ၊ ဖေဖေက အညာသား၊ ဘယ်လိုများ ညားခဲ့ကြသလဲ မသိပေ။ လောလောဆယ်နေတော့ ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းက အေးချမ်းလှသည့် ကျောက်မဲဆိုတဲ့ နယ်မြို့လေးမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ကျောက်မဲဆိုတာကတော့ နွေရာသီဆိုတာ သိပ်မပူဘဲ နေလို့ ကောင်းလှသည့် နေရာလေး ဖြစ်သည်။ ။ ဆောင်းရာသီ ဆိုရင်တော့ အရိုးထဲထိ ချမ်းသောနေရာဖြစ်သည်။ ။

* * *

တစ်ရက်။ အဲဒီတစ်ရက်မှာ တော့ အချိန်အခါ မဟုတ် မိုးတွေ ရွာနေခဲ့သည် မို့ ချောင်းရေက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ နောက်ကျိနေခဲ့သည်။ ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ချောင်းရေလေးအောက်က ကျောက်စရစ်ခဲလေးတွေ မြင်ရတဲ့ အထိကို ကြည်လင်နေခဲ့တာမို့လား။ အဲဒီနေ့က ဖေဖေတို့ ရွာမှာ အလှူ လည်း ရှိနေခဲ့သည်။ ။

မမဖြူက ရွာလေးမှာ နီတို့လို ဟိုဟိုဒီဒီ၊ လည်လည်ပတ်ပတ် မရှိပေမဲ့၊ ရွာအလှူ ဓလေ့ကိုတော့ စိတ်ဝင်တစားရှိလှသည်။ ။ အလှူဝင်နေ့ ကတည်းက ဖေဖေ၊ မေမေတို့ နှင့် အတူ အလှူအိမ်မှာ ရောက်နေခဲ့သည်။ ။ အလှူက ကျွေးသည့် အလှူထမင်း၊ ဟင်းကိုတော့ နီလည်း ကြိုက်လှသည်။ ။ ငါးခြောက်ထောင်း၊ ပဲပင်ပေါက်ချဉ်၊ ငရုတ်သီးကြော်နှင့် မှန်ရောင်ဟင်းချိုဖြစ် သည်။ ။ နီကတော့ မှန်ရောင်ဟင်းချိုကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သ

ည် ။ ဘာမှ လည်း

မပါဘဲ သောက်လို့ ကောင်းနေခဲ့သည် ။ နီ မြင်ရသည် ကတော့ ဆီနှင့် ရေပါပဲ။ ဇွန်းကြီးတွေ ကတော့ ကြေးဇွန်းကြီးတွေ ဖြစ်သည် ။ လေးလည်း လေးသည် ။

နီနှင့် ကိုကိုလေးတို့ နှစ်ယောက်သားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညနေ နေကျချိန်ရောက်တာနဲ့ ချောင်းကလေးမှာ ရေဆော့ဖို့ လောက်သာ အာရုံရ နေခဲ့ကြသည် ။ ရောက်တာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးပေမဲ့၊ နှစ်ယောက်သား ချောင်းရေတွေ အဆော့များ တာမို့ ကပ္ပလီမောင်နှမ ဖြစ်နေရတော့ သည် ။

အမှန်ကတော့ နီ တစ်ယောက်တည်းကသာ အာရုံရနေခဲ့တာပါ။ ကိုကိုလေးကတော့ အာရုံအဲလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ နီကို စိတ်မချလို့ သာ နီသွားရာ တကောက်ကောက် လိုက်နေပေးခဲ့တာ ဖြစ်လေသည် ။ နီ ရယ်ရင် လိုက်ရယ်တတ်ပြီး၊ နီ တကယ်ငိုရင်တော့လည်း ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတတ်သည် ။ နီကို သိပ်ချစ်သည့် ကိုကိုလေးပါပဲ။ သူကသာ စချင် နောက်ချင်သည် ။ တခြားသူတွေ နီကို စရင် ကြိုက်တာ မဟုတ်။ နီကလည်း ကိုကိုလေးကို သိပ်ချစ်ပါသည် ။ ကိုကိုလေးက ကာတွန်း ကားထဲက အလာဒင် မီးခွက်ကလေးနှင့် တူသည် ။ နီ တစ်ခုခု လိုချင်တဲ့ အခါ ကိုကိုလေးကို ပူဆာလိုက်ရုံနှင့် ရသည် ။

* * *

ခါတိုင်း နီ ခူးလယ်လောက်သာ ရှိသည့် ချောင်းကလေးက ခုတော့

ရေစီးသံ တဝေါဝေါနှင့် ။ တော်တော်များ များ နေပြီလားမသိ။ အသံကြားရရှိနှင့် ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေသေးတော့သည် ။ မျက်နှာသစ်ရင်းကနေ စိတ်ဝင်စားလာတာမို့ သွားပင် ကောင်းကောင်း မတိုက်ဖြစ်တော့။ ရွာက လူတွေလိုမျိုး အထူးသဖြင့် ဒွေးလေးကျင်မြပေါ့။

ဆားရည်နဲ့ ပလုတ်ကျင်းပြီး အိမ်နောက် စဉ်အိုးပေါ်မှာ မိုးပေါက်နေတဲ့ တမာကိုင်းလေး ဆတ်ခနဲ ချိုးလိုက်ပြီး ပါးစောင်ထဲ ကောက်ထည့်ထား လိုက်သည် ။ လမ်းသွားရင်းနဲ့ ပဲ တမာရိုးတံကလေးနဲ့ သွားတိုက်လိုက်တော့ မည်။ ချောင်းလေးဆီ စောစောသွားဖို့ ကိုကိုလေးကို ပူဆာရမည်။

"ကိုကိုလေး"

"အမယ်၊ ရွာသူမ တမာကိုင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ ပါလား၊ ဘာပူဆာ ဦးမလို့ တုံး၊ ဘာလို့ အဲလောက် အကြီးကြီး ချိုးလာတာတုံး၊ သူများ တွေက သေးသေးလေးပဲ သုံးတဲ့ ဥစ္စာ"

ကိုကိုလေးက နို့ပါးစပ်ထဲကနေ ထိုးထွက်နေသည့် တမာကိုင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးဖိုးဖိုးကြီး ဖြစ်နေတော့သည် ။

"ဟီး၊ ရှူ၊ ချောင်းရေသံတွေ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ခါတိုင်း အဲဒီလိုမှ မဟုတ်တာ၊ ရေတွေ ဘယ်လောက်များ နေပြီလဲ နီ သိချင်လို့ ၊ လိုက်ပို့ပေးပါလားနော်"

တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြတဲ့ နီတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြချေ။ ဖေဖေအစ်မ ဒွေးလေးကျင်မြကတော့ နည်းနည်း ရိပ်မိပုံရသည် ။ နီတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ ပြီး "ဟဲ့ ကောင်မ လေး ချောင်းနားမသွားနဲ့ နော် ဒီနေ့ မိုးတွေ ရွာထားတော့ ရေတွေက အများ သားရယ် ဟိုကောင်လေး မောင်ထူးမြတ်ရော ကြားသ

လား မင်းနှမကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ ၊ ဒွေးလေး အလှူသွားကူချေဦးမယ်
" ဟူ၍ မှာ သွားခဲ့သေး သည် ။

နှစ်ယောက်သား "ဟုတ်ကဲ့ ဒွေးလေး" ဟု သံပြိုင်ဖြေခဲ့ကြသော်လည်း ဒွေးလေး အသံပျောက်တာနှင့် ချောင်းကလေးဆီ အပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ကိုကိုလေးက ဒီနေ့တော့ အရင်နေ့တွေကလို တက်တက်ကြွကြွ မရှိခဲ့ပေ။ မျက်နှာက အိပ်မှုနံစုံမွှားနဲ့ ။ သရက်သီးတွေ ရေမဆေးဘဲနဲ့ စားထားလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ ပါးစပ်ဘေးမှာ လည်း သရက်စေး အပူလောင်ထား ပုံရတဲ့ အဖုလေးတွေ တန်းစီလို့ ။

"နီ၊ ညီမလေး ဒီနေ့ မသွားနဲ့ တော့နော်၊ ရေတွေက နောက်ကျိနေမှာ ၊ ဆော့လို့ ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင့်အင်း၊ သွားမှာ ပဲ၊ ကိုကိုလေး မလိုက်ချင်နေခဲ့ပေါ့"

နီက ပြောပြော ပြေးပြေးဖြင့် ချောင်းရိုးလေးဘက်ဆီသို့ အပြေးဆင်းသွားလိုက်သည် ။ ပါးစပ်ထဲက တမာကိုင်းကလည်း တဖြည်းဖြည်း ခါးလာတာမို့ လမ်းမှာ တင် ထွေးထုတ် လိုက်ခဲ့တော့သည် ။ ချောင်းရိုးလေးက ဒွေးလေးကျင်မြတို့ အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှ။ ဝေးကို မဝေးတာပါ။ ကမ်းပါးထိပ် ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဒွေးလေးကျင်မြတို့ အိမ်ကနေ ကြည့်လျှင်ပင် မြင်နေရသည် ။ ရေစီးသံ ဆိုတာကတော့ ပြောမနေနှင့် ။

"လိုက်ခဲ့မယ် မယ်မင်းကြီးမလေးရေ၊ လူပုသလောက် စိတ်မြန်တယ်"
"

နီက ကိုကိုလေးကိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းတော့ ကိုကိုလေးသာ မပါခဲ့လျှင် နီလည်း လာရဲတာမဟုတ်။ ကိုကိုလေးမပါခဲ့လျှင် ပြန်ပြေးဖို့ လည်း တစ်ခါတည်း တွေးထားလိုက်သည် ။ ရေဆော့ရတာ ပျော်ပေမဲ့ နီက ရေကူးတတ်တာမဟုတ်။ အရင်ကတော့ ရေကလ

ညင်း ကူးလောက်အောင် များ တာတော့ မဟုတ်ဘူး လို့ နီ ထင်မိပါသည် ။
ချောင်း လယ်ထိသွားလျှင်တောင် ကိုကိုလေး ခါးလောက်သာ ရှိသည် ။

ခုတော့ ရေစီးတွေ မြန်လာသလိုရှိသည် ဟု ထင်မိသည် ။ ကိုကို
လေး ပြောခဲ့သလို တကယ်လည်း ရေတွေက နောက်ကျိနေခဲ့သည် ။
နောက်ကျိရုံတင် မဟုတ်၊ အမြုပ်တွေလည်း ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက်
ထနေတော့တာမို့ နွားသေးအရောင်နှင့် ပင် တူနေသေးတော့သည် ။

"နီလေး၊ ဒီနေ့တော့ လှေကလေးပဲ မျှောရအောင်နော်၊ ရေထဲ မဆင်း
နဲ့ တော့၊ ရေတွေက နောက်ကျိနေတာပဲ၊ များ လည်း များ တယ်၊ အနာ
တွေ ပေါက်မှာ လည်း ကြောက်ရတယ်"

"မိကျောင်းတွေရော ပါလာမှာ လား"

"ဟား ဟား ဟား"

နီအမေးကြောင့် ကိုကိုလေးက တဟားဟားနှင့် သဘောတွေ ကျနေ
သည် ။ အဲဒီ ကိုကိုလေးဟာ ရယ်စရာပါတာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ။ မိုးဖွဲ
လေးတွေကတော့ ကျနေတုန်းပင်။ နီက နှုတ်ခမ်းထော်ပြီး ချောင်း
ရေပြင်ကို ငေးမောနေတုန်းမှာ ပင် ချောင်းလေးတစ်ဖက်ကမ်းက ကုက္ကို
ပင် အရွယ် အပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ အဝါရောင် အသီးလေးတွေ အပြတ်လို
က် သီးနေတာကို သဘောကျလှသဖြင့် ကိုကိုလေးကို ပူဆာဖို့ စိတ်ကူးရ
သည် ။

"ကိုကိုလေး"

"ပြော"

"ဟိုးမှာ ၊ ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းမှာ တွေ့လား၊ အဲဒါ ဘာသီးလေး
တွေလဲဟင်"

"ဘယ်မှာ တုံး"

"ဟိုမှာ လေ၊ အဝါရောင် အဖြတ် လိုက်လေးတွေ"

"ဘယ်သိမလဲ နီကလေးရဲ့ ၊ ကိုကိုလေးလည်း ခုမှ မြင်ဖူးတာ"

"ကိုကိုလေးက ပိန်းချက်ပဲ"

"ဟား ဟား ဟား"

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုလေးနှင့် အပြိုင် နီပါ လိုက်ရယ်မိတော့သည် ။

"နီကို ဂူးပေးပါလားဟင်၊ နီ ဒီနေ့ ရေမဆော့တော့ဘူးလေနော်။ အဲဒီ အသီးလေးနဲ့ ပဲ အိုးပုတ်လုပ်တမ်း ဆော့တော့မယ်"

"ကတိနော်"

"ဟုတ်၊ ကတိ"

ကိုကိုလေးက ပုဆိုးကို တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး ချောင်းကလေးထဲ ဆင်းဖို့ ဟန်ပြင်သည် ။ ပုဆိုးက ဒွေးလေးကျင်မြ ယောက်ျား ဦးသံချောင်းရဲ့ အညာဖျင်ပုဆိုးကြီးမို့ ကိုကိုလေးနှင့် ကြီးနေသယောင်ယောင် ထင်ရသည် ။ လေးလည်း လေးသည့် ပုံပင်။ ကိုကိုလေးမှာ အားနေရင် ပုဆိုးပြင်ဝတ်နေတာ ကိုသာ တွေ့ရသည် ။ နို့စိတ်ထဲမှာ တော့ ကိုကိုလေးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင် နေလှသည် ။

"ကိုကိုလေး၊ အထဲမှာ ဘောင်းဘီတို မပါဘူးလား"

"ပါတာပေါ့ဟ"

ကိုကိုလေးက မျက်နှာကြီးရဲပြီး ထအော်သည် ။

"အဲဒါဆို ပုဆိုးကြီး ချွတ်သွားပါလား၊ ကိုကိုလေး ပုဆိုးကြီး ကျွတ်ပြီး ရေထဲ ပါသွားရင်၊ ဖေဖေ ဆူလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေထက် ဒွေးလေး ကျင်မြက

အာပြကြီးနဲ့ အော်လိမ့်မယ်နော်"

"အသာနေစမ်းပါ၊ ဂျပမရယ်၊ ဆရာမကြီး သိပ်လုပ်တာပဲနော်၊ နင်က အကြီးလား၊ ငါက အကြီးလား"

"ဟီး"

ကိုကိုလေးက နီကို ပွစိပွစိပြောရင်း ချောင်းထဲ ဆင်းချသွားတော့သည်။ ။

နီကတော့ ချောင်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေးက မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်က နေသာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။ အပင်အောက်ဆိုတော့ မိုးလည်း အစိုမခံရ တော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် စောင့်နေလိုက်၏။ စောစောက နေရောင်လေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိနေသေးပေမဲ့ ခုတော့ မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းလာသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေတွေလည်း တိုက်လိုက်တာ တဝေါဝေါနှင့် ကို နေတာပါပဲ။ သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ သရက်သီးတွေ ဖွေးနေအောင် ကြွေကျကုန်သည် ။

ကိုကိုလေး ချောင်းကလေးကို ဖြတ်နေတုန်းမှာ ပင် တဖွဲဖွဲရွာနေတဲ့ မိုးတွေက တဝေါဝေါ၊ တဝုန်းဝုန်း ရွာကျလာပြန်သည် ။ နီမှာ ကြောက်လိုက်တာ မပြောနှင့် တော့။ ရေတွေကလည်း ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး တဝေါဝေါ စီးနေလိုက်ကြတာ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အော်နေသလား မှတ်ရသည် ။ ကိုကိုလေးဆီကနေ "နီ... ညီမလေးရေ" ဆိုတဲ့ အသံနက်နက်ကြီး ကြားရတော့ နီလည်း "ကိုကိုလေးရေ... ပြန်လာခဲ့ နီကြောက်တယ်၊ မသွားနဲ့ တော့" ဆိုပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုခဲ့သည် ။

သို့သော် ကိုကိုလေးက နီအသံကို မကြားရဘူးနဲ့ တူပါသည် ။ ပြန်လည်း မထူးခဲ့။ နီ ကြောက်ကြောက်နှင့် သေးတွေပေါက်ချပြီး၊ ငိုလည်း ငိုခဲ့ရသည် ။ ချောင်းဘက်ကို ပြေးဆင်းသွားလိုက်၊ ပြန်ပြေးလာလိုက်နှင့် နီ

ရှားသွားပြီလားတောင် မှတ်ရသည် ။ ကိုကိုလေးကိုတော့ လုံးဝမမြင်ရတော့ပေ။ ကိုကိုလေးလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိရ။ အဲဒီနေ့ကတည်းက ကိုကိုလေးတစ်ယောက် နီတို့ မိသားစုဆီ ပြန်မလာခဲ့တော့တာ ဒီနေ့ထိပါပဲ။

အဲဒီနေ့ကသာ ဖေဖေအစ်မ ဒွေးလေးကျင်မြရဲ့ စကားကို နားထောင်မိခဲ့ရင်၊ ဘာအသီးမှန်း မသိတဲ့ အဝါရောင်အသီးတွေကိုသာ နီ မပူဆာမိခဲ့ရင်၊ ကိုကိုလေး ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး အိမ်မှာ ပဲ အိုးမှုတ်ခွက်ကလေးတွေနဲ့ ပဲ ဆော့ကစားခဲ့ရင်၊ ခုချိန်မှာ နီကို သိပ်ချစ်ရှာတဲ့ ၊ နီကလည်း သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုကိုလေးကို နီ ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေရဲ့ မုန်းမာန်ရှမှုကိုလည်း နီ ခံယူခဲ့ရမှာ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ကိုကိုလေးနှင့် အတူ
မေမေချစ်ခြင်းတွေလည်း နီဆီကနေ အငွေ့ပြန် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့တော့သည် ။ မေမေ အလိုမကျတိုင်း ရေရွတ်တတ်သည့် စကားက "ဂြိုဟ်ကောင်မ" ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

သည့် နောက်ပိုင်း နီကို ကြည့်သည့် မေမေအကြည့်တွေက ကြောက်စရာ ကောင်းလှတော့သည် ။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းလှသည် ။ မုန်းတီးရိပ်နှင့် တစ်ခုခုကို နာကျင် အခဲမကြေနိုင်သည့် အကြည့်ကို အမြဲဒုန်တွဲပြီး တွေ့ရတတ်သည် ။ မေမေ အဲသလိုကြည့်တော့ နီ ဝမ်းနည်းရသည် ။ ကိုကိုလေးကို မေမေချစ်သလို နီလည်း ချစ်တာပါပဲ မေမေရယ်ဟု တီးတိုး ရေရွတ်မိသည် ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ၊ ကိုကိုလေး သေမယ့်အစား၊ နီ သေသွားရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲဟု တွေးမိသည် ။ အဲဒီအခါကျရင်ရော နီသေရတာ ကိုကိုလေးကြောင့် ဆိုပြီး၊ မေမေ ကိုကိုလေးကို မုန်းမှာ လေလား မ

သိ၊ နီ သိပ်မထင်ပါဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ နီတို့ အိမ်မှာ မိန်းကလေးက နှစ်ယောက်တောင် ပါတာဆိုတော့ နီသေသွားလည်း မေမေမမဖြူကို ပိုချစ်ပေးပြီး စိတ်ဖြေလို့ ရနေနိုင်သားပဲ။ ကိုကိုလေးကတော့ တစ်ဦးတည်းသားမို့ မေမေ စိတ်မဖြေနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့ ။

ကိုကိုလေး မရှိတဲ့ နေရာမှာ နီလည်း နေချင်ပါဘူး။ အိမ်မှာ နေရတာ နီလည်း တကယ့်ကို မပျော်တော့ပေ။ ဘယ်အရပ်မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် နီကို ချစ်ခင်အလိုလိုက်သည့် ကိုကိုလေး မျက်နှာ ပြုံးပြုံးလေးကိုသာ မြင်ယောင်မိသည် ။ ဘာကိုပဲ နားထောင် နားထောင် ကိုကိုလေးရဲ့ နီရေ၊ ညီမလေးရေ ဆိုတဲ့ ကိုကိုလေးရဲ့ စကားသံချို့ချို့လေးတွေကိုသာ ကြားယောင်နေမိသည် ။ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို မယုံချင်။ အိပ်မက်သာ ဖြစ်လိုက်စေချင်သည် ။

ကိုကိုလေးရယ် သေတာမဟုတ်ဘဲ ခဏလေး ပျောက်သွားတာပဲ ဖြစ်လိုက်ပါလားဟင်။ အာလာဒင် မီးခွက်ကလေးလို နီ ပွတ်တိုက်လိုက်ရင် ကိုကိုလေး ပြန်လာခဲ့ပါလား။ ကိုကိုလေး မရှိတော့တဲ့ ဘဝက နီကို သိပ်ဝမ်းနည်း အထီးကျန် နာကျင်စေတာပဲ သိလား။ ကိုကိုလေး နေတဲ့ နားကို နီကို ခေါ်သွားပေးပါလားဟင်။ နီ ဘာမှ မပူဆာဘဲ လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ့မယ် ကိုကိုလေးရယ်နော်။

နီ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း တီးတိုးရေရွတ် ဆုတောင်းရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် အိပ်မောကျသွားခဲ့သည် ။ အိပ်မက်ထဲမှာ နီရော၊ ကိုကိုလေးရော ငိုနေခဲ့ကြရသည် တဲ့ ။ နီ အရုပ်လိုချင်တဲ့ အခါ၊ စာအုပ်အသစ် လိုချင်တဲ့ အခါလည်း ငိုတတ်၏။ နီ အကျင့်ပါသွား၏။ ဘာပဲ လိုချင်လိုချင် ငိုတတ်၏။ နီ ငိုတာကို မကြိုက်တဲ့ ဖေဖေက အရုပ်ဝယ်ပေးတတ်၏။ စာအုပ်အသစ် ဝယ်ပေးတတ်၏။ နီလိုချင်တာမှန်သမျှ ၀

ယ်ပေးလေ၏။ အခုလည်း ကိုကိုလေးကို အသက်ပြန်ရှင် စေချင်လှတာ
မို့၊ နီ ငိုပါ၏။ ဖေဖေ ဘာကြောင့် မဝယ်ပေးသနည်း။

ခက်တာက နီ ငိုသလို မေမေလည်း ငို၏။ မမဖြူလည်း ငို၏။ ဖေဖေ
ကိုယ်တိုင်လည်း ငို၏။ လူတစ်ယောက် သေသွားတဲ့ အခါ ပိုက်ဆံပေးပြီး
ပြန်ဝယ်လို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ နီ တွေးနေမိသည် ။
